

תומר פישלר

הפריווילג

תומר פישלר

הפריווילג

Tomer Fishler
The Privilege

עריכה ספרותית: תמי לבנת מלכה

עיצוב עטיפה: ע.ג.

עימוד: ענת ניסן

הפקה: אוולין לוי, "בין המילים"

© כל הזכויות שמורות למחבר

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני אחר, כל חלק שהוא מהחומר הכלול בספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מהמחבר.

נדפס בישראל 2023

”בקרוב העוסקים במלאכת המחשבת האונטולוגית ישנו חיץ
ברור בין אלו שמלאכתם חשיבה לבין אלו שמלאכתם קיום”
(הפריווילג)

חלק ראשון

כף הרגל שלי מונחת עכשיו על האסלה והיא עדיין כואבת. אלו רצועות הקרסול שמייצרות את התחושה המעיקה. שתי אצבעות כחולות לגמרי, הבוהן הגדולה ושכנתה. זו הייתה טעות ללכת כל כך הרבה קילומטרים בנעליים שלא 'שברתי' לפני כן. טיפות מים נוזלות על הרגל, מפלסות נתיב מקרי דרך שערות ובלטות בעור שכבר החל להזקין. הטיפות עושות דרכן מראשי דרך הגב, מקיימות את הציווי של כוח המשיכה. להן אין ברירה. רגל אחת מונחת על קרש האסלה, לכן חלק מהן מקצרות את חייהן ונוטפות ישר מישבני. חלק ממשיכות וזולגות על הרגל שמחוברת לקרקע. השטיח סופג את כולן ומחר בוודאי יסריח מרטיבות. טפטוף איטי וקבוע נוצר לאיטו גם מאשכיי. אני מתרכז בגוזז הציפורניים המתכת. כואב לי לגזוז את הציפורניים באצבעות הפצועות. הגוזז מחליק בין אצבעותיי. לא עיצבו את הטכנולוגיה להיות כזו שתמנע החלקה בידיים רטובות. בכל זאת עולה בידי לעבור על כל הציפורניים. אני שונא שיש לי ציפורניים, אפילו בליטה קטנה היא מטרד של ממש. זו ההפרעה שלי, אבל היא נשלטת. כל שמתבקש הוא להקפיד פעמיים בשבוע. זה לא לוקח יותר משתי דקות במצב גופני תקין ושלוש דקות במצב שבור כשלי עכשיו. אני מבליג על הכאב ומיישר את כולן. עוד רגע אתפנה לטפל ביבלות ובקילופי העור באצבעות הקטנות של שתי כפות הרגליים. העקבים נושאים את עיקר משקלי

כשאני מתיישר מול המראה. אני מתקשה לדרוך על כל כף הרגל אבל שבע רצון משלושת הקילוגרמים שנעלמו במסע. הבטן שטוחה עכשיו והיא עושה חסד עם גבר בן ארבעים וארבע. לרגע אחד אני מחזיר את המבט לציפורניים שמשייטות עכשיו במימי האסלה. המחשבה על הקוביות בבטן מתפנה לטובת זו על עליבות החיים, על גועל הנפש שמתלווה להיות הציפורניים הגוזזות - ציפורניים גוזזות. אולי בגללן האצבע הכחילה ובתורה שינתה את צורת ההליכה, שבתורה הרסה את הרצועה שתומכת בקרסול השמאלי. הן, הציפורניים המתות, שני מילימטר של תאים שתפקידם מוטל בספק וצורתם הקשיחה מעליבה כל מוצק, הן אלו שגרמו לפרישה המוקדמת מהמסע. הן ששברו את רוחי והכשילו אותי. כל האכזבה שגרמתי לבן שלי, כולה זרוקה עכשיו באסלה. שני מילימטר של תאים מתים.

אני יוצא מהמקלחת ומתיישב, עדיין עירום, על המיטה. תאוות הלילה נשארה במקלחת. כמעט כפי שקורה בכל בוקר. היא משתגעת מזה. התיאבון שלנו שונה. היא אינה מצליחה להבין איך לילה מסעיר גורר מחשבות זימה כבר במקלחת הבוקר שאחרי. אמש לא היה מסעיר, כאב לי ולא יכולתי לזוז. אך טעמה עדיין היה משכר והבוקר הייתי חייב לדמיין שוב איך הוא נוגע בה. הדברים הללו חזקים מהפציעה, האכזבה או כל מחלה. שארית אחרונה נפלטת עכשיו, לבנה וצמיגית. מזה הכול מתחיל? מטיפה סרוחה? ומסתיים במה? בשני מילימטר של שתי ציפורניים?

למרות הכול טיפסנו לגובה של אלף מאתיים מטר. הלכנו חמישים קילומטר ביומיים. לא עניין של מה בכך. המשקל היה רב. הלכתי עם עשרים וחמישה קילוגרמים על הגב. יותר מעשרים שנה חלפו מאז הפעם האחרונה שהלכתי שלושים קילומטר ביום. אז, כשהייתי צעיר, חייל, זה היה שמונים קילומטר והמשקל גדול אף

יותר. אבל תהליכי השחיקה של הגוף אינם משחקים משחק ליניארי. בדיעבד לא הספיק לחלק את המרחק והמשקל בחצי. אני מתבונן בכתמי השמש שעל הרגליים. אולי הכול מגעיל אבל לא הכול שולי. אולי הכול שולי אבל לא בהכרח מגעיל. הנוף מהפסגה של הר מירון לא היה מגעיל. למרות הכאב, ההעפלה לשיא הגובה הייתה לרגע שבו ניצחה ההתנגדות קרב אחד במאבק המתמשך. רגע אחד של אוויר פסגות ונעורים. רגע אחד שלאחריו באה התבוסה.

אני מנגב רק את בית השחי כדי שהדיאודורנט ייספג כראוי ויכסה את כל פוטנציאל ההסרחה. אני מקפיד בפזוורו האחיד. אם יש נקודה שאני חושש שלא כוסתה אני מנגב במגבת רטובה ומתחיל מחדש. ריח גוף הוא אסון, בוודאי במקצוע כמו שלי. המדים כבר מוכנים ומגוהצים. כל ערב אני מנהץ אותם. יש לי שלושה סטים זהים. סט אחד הוא תמיד עתודה לכל תאונה שעלולה להתרחש. בשניים האחרים אני משתמש לסירוגין, אחד עליי, אחד בכביסה וחוזר חלילה. אני לובש אותם כשהגוף מעט לח. קצת קשה למתוח את הרגליים לתוך המכנסיים אבל אין לי ברירה. אני לא יכול להרשות לעצמי להיעדר מהעבודה. רק קרם הלחות לשיער והנעליים נותרו להשלמת טקס הבוקר שלי. הנעליים! לא חשבתי איך אני אכניס רגליים במצב כזה לנעלי עור, צפופות יחסית, עם סוליה קשיחה. זה הולך לכאוב. אני בוחר לשנות הרגלים ולהתחיל דווקא עם הקרם לשיער. היא שוב תכעס כשתבין שגמרתי לה עוד בקבוק. אבל זה עושה לי טוב. זה מאפשר לכל שערה לשבת במקומה. זה מייצר מראה של שיער מסודר עם ברק ראוי. אני אוהב שהשיער מוקפד. זה מזכה אותי במבטים שלהן. מבטים שפשרם ברור. כל מבט גם הוא ניצחון קטן נוסף במרד הגדול. לשמחתי אני לא מקריח. פלסטרים! אני צריך פלסטרים, אבל מהסוג הטוב, זה שמרפד, כזה שאינו מחליק במהלך היום. עוד פלא טכנולוגי של מודרניזציה.

לשמחתי קניתי כאלה עוד לפני הטיול לכל מקרה שלא יבוא. לא ידעתי שכשאשתמש בהם כבר אהיה בבית, רווי בתחושת כישלון ואכזבה. הרגל בקושי נכנסת לנעל. אני משחרר בת קול, משהו בין קללה ליללה. מקלל את היותי טירון, את חטא היוהרה. מה חשבת לעצמי, שאני בן עשרים? הרגליים בפנים עכשיו. כעת נשאר לחרוק שיניים. במקצוע שלי צפויות לי תשע שעות רצופות של עמידה-חצי ישיבה. תשע שעות פחות הפסקת צוהריים. אבל זה המקצוע. אני בחרתי. אני חייב לעשות אותו על הצד הטוב ביותר.

בקומה למטה כבר אין אף אחד. היא הלכה לעבודתה. בצוהריים תיפגש איתו. זה יום כזה שאני פשוט יודע שזה יקרה. בערב תחזור ונשתה שנינו את כוס היין. אני אוהב את כוס היין הערבית שלנו. אני אוהב אותה, את תמר. הם, הקטנים, שלושה במספר, כבר הלכו לבית הספר. הגדול בחטיבת הביניים הלך היום ללא יבלות ואפילו ללא שריר אחד תפוס. פחדתי עליו אז לקחתי את כל המשקל עליי. אחרי הכול, אני כבר הייתי חייל, הוא עוד יהיה. האמנתי שאני יכול למשקל ולמרחק, גם למשקל הציוד שלו. עד שבא ההר וניער את הגאווה. אחיו ואחותו הקטנים כבר הלכו לבדם לבית הספר היסודי. אני לבד עכשיו לקפה אחרון וקריאה במוסף הכלכלי שתמר עורכת. יש קדחת של אקזיזטים עכשיו. הבחילה עולה וגואה שוב. העולם הזה כל כך מוכר וכל כך מנוכר. זה מזכיר לי שגם המאהב שלה לפני אקזיט, בתהליכי הנפקה של החברה שייסד. זה מזכיר לי שהוא רק בן שלושים, כמעט חמש-עשרה שנה צעיר מאיתנו ואוטוטו יהיה לו המון כסף. אבל הוא קנה אותה לא בגלל הכסף. קנה אותה בזכות הנעורים. אני מדמיין שיש לו 'נאום מעלית' מהוקצע למשקיעים ונאום אחר לנשים. היא בכל מקרה קנתה. גם כאישה וגם כעורכת מוסף הכלכלה. אלו החיים והוא בן מוצלח של זונה. אני נועל את הבית ומדדה אל המכונית. כאבי ההליכה בלתי

נסבלים. אבל אני אצליח להסתיר את זה בימים הקרובים. כך זה מוכרח להיות. אני מסרב להודות בתבוסות. אני מנסה ליישר בכוח את ההליכה ונכנס אל הרכב בדרכי אל עמל היום. יום שעיקרו, כמעט תשע שעות רצופות, כנער-מעלית.

* * *

כשאני נכנס טוני שוב קד לי קידה. בימים הראשונים שלי במלון ניסיתי להניא אותו מכך, אבל הבקשות המפורשות לא עזרו. ביקשתי להסביר לו שכל פעם שהוא קד לי קידה ביראת כבוד הוא רק מזכיר לי שהמקצוע שלי אינו רגיל, שהגיל שלי אינו מתאים, שבכלל נער-מעלית זה דבר שכבר עבר מהעולם. אמרתי לו שהקידה שלו מזכירה לי שהמעשה שלי דבילי או הרואי, אבל בכל מקרה שאני כבר לא נער. אמרתי שאני לא רוצה את התזכורות הללו, אז שפשוט יוותר.

"אין שום סיכוי מסיה," הוא השיב לי כבר בפעם הראשונה שביקשתי ממנו להפסיק. "אתה מודל לחיקוי. תמיד תהיה. אי שפיות כמו שלך גם אני רוצה עוד עשרים וחמש שנה."

אין לו בית לטוני. גם לא הורים. הם מתכחשים לו מאז עזב את הדת ואת ירושלים. למזלו מצא עבודה בתור בל-בוי אצל אבי. הוא גר במלון. אבי מנכה לו חמש מאות שקלים מהשכר תמורת המגורים בחדר השרתים. כשאמרתי לטוני שאני בעצם אספן סיפורים ושהסיפור שלו די נדוש, הוא השיב במשיכת כתפיים של הסכמה ואדישות. שמחתי על תגובתו.

"זו עסקה של פעם בחיים," הסביר לי אז.

"אבי יצא תותח. אני אוכל שאריות בחדר אוכל. רק זה שווה איזה אלפיים בחודש. תכלס, חוץ מהלינה אין לי הוצאות. החיים מחייכים

אליי. הכול דבש. אני שוחה במי ורדים. אני שוחה שחייה לילית בעירום מלא עם דקלה."

"מי זאת דקלה?" שאלתי בחשש. עדיין לא הספקתי להכיר את כל עובדי המלון.

"דקלה. נו! אתה לא מכיר את דקלה? הפקידת קבלה עם השיער השחור, החלק, שגולש לה עד מתחת לתחת. תופעת טבע אני אומר לך. היא מזכירה לי שבאמת יש אלוהים. אין הסבר אחר. תגיד, בגיל שלך עוד מסתכלים על בחורות או שמה שיש יש?"

כבר חמישה שבועות שהוא קד לי. חמישה שבועות שבהם הפכתי את המעלית לשלי, והבוקר הזה לא היה שונה פרט לצליעת. אני מדדה אל המעלית שלי וטוני עוקב אחריי במבטו.

"אמרתי לך שאתה מזדקן? הייתי צריך להגיד שאתה כבר קשיש," הוא מפטיר אחריי, מסב את תשומת ליבי לצליעה שלי, דואג לוודא ששמעתי אותו.

'לא ברור הטוני הזה,' אני חושב לעצמי ומנסה להבין על אילו יבלות דורך אדם שבאמצע חייו בחר לעזוב נתיב חיים ברור ולהפוך להיות נער-מעלית. איך אדם כמוני יכול לערער מתבגר בן עשרים ושש? כל חייו לפניו, בעוד אני כבר אחזתי בנשק באופן חוקי ובשליחות מדינה כשהוא רק נולד. יש לי כמה השערות. המרכזית שבהן היא שאצל טוני מקננת המחלה שלי, 'ביקורתיות יתר'. אין ספק שהוא סובל מזן כזה או אחר של החיידק. מישהו אמר שכאשר אנשים אינם יכולים לחשוב הם שופטים. אני לא מסכים. הביקורת אינה חייבת להיות שכלתנית ומתוחכמת, היא יכולה להיות גם רגשית. נדמה לי שזה מתחייב בסיפור חייהם של אלו שגודלו על ברכי הדת ועזבו אותה כשהם מדדים על הברכיים שלהם עצמם. אלה ברכיים ארציות ופגיעות שבאמת נדרשות לשאת את משקל הגוף. אחרי הכול, חברת השפע שאליה נזרקו אינה מציעה נחמה פרט לדרור הביקורתית.

אני מתעלם מברכת הבוקר טוב שלו וצועד ישר למעלית. היא נשארה נאמנה לי למרות הלילה שעברה. היא נפתחת בלי לשאול שאלות. רק כפתור מפעיל אותה. כפתור קטן מפעיל את הגדולה הזו. מעלית אחת שנבנתה לא מזמן בחלל שמספיק לשתיים. היא מלבנית אך עם הבדל קטן בין הצלעות, כמעט מרובעת. מיטה יכולה להיכנס בה בקלות, כמו בבתי חולים, כמו בשדות תעופה. עכשיו היא מכילה שובל דק של ריח שמספר את הסיפור. בחלל סגור נשאר ריח הבישום המוגזם גם כעבור כמה שעות. גם השטיח שלי משמש מלכודת לריחות. אני ממש יכול לראות את הגברת עולה לחדרה בשעה מאוחרת, אולי כשכבר עלה השחר. שלושים שניות הספיקו לה בשביל להותיר חותם שמחכה לי כעבור כמה שעות. היא יצאה בקומה השתים-עשרה והלכה לחדרה, אך בלי לעזוב לגמרי את המעלית שלי. עכשיו היא פה כל כולה איתי ואני יכול גם לשמוע את נשימתה. זו אותה הנשימה שמאיצה על מצעי הסאטן היוקרתיים בחדר אלף מאתיים ושתים-עשרה. הבקרים האלה שבהם רק הריח מספר את הסיפור של הלילה מפצים על כל כאב.
